

עין משפט
גד מצוה

יד:

רבא אמר. לעולם מה טעם קאמר וזום כמישה לא שריא ואפילו בקטנה ומיירי להו לפני ארי שיש להם עבדים שמזולזים בדברא כך פירש הקוטרוס:ב

הבורר קמניות ביו"ט בית שמאי אומרים בורר אוכל ואוכל. ולאו היינו צריה וכו' ומימה

דזמנסת שנת (דף קלא). קאמר מה דרכו של בורר נוטל האוכל ומינה הפסולת והכא משמע שאין צריה צדק דקרי ליה ענוי וי"ל דהתם ה"פ נוטל האוכל ענמו ומינה הפסולת פירושו יזרוק אותו ומכל מקום פסולת מתוך האוכל היו צריה אי נמי התם שהפסולת מרובה על האוכל ואז והאי

הוא אוכל מתוך הפסולת דרך צריה ד' אבל הכא מיירי שהאוכל מרובה על הפסולת דלאו הוא פסולת מתוך האוכל דרך צריה ועגמו דפריך דפסולת מרובה על האוכל מי איכא מאן דשרי פי' אפי' צטלטול יהא אסור היה יכול להקשות דזהו דרך בורר אלא דעדיפא מינה פריך ל' דאפילו צטלטול יהא אסור דצטל מעוטא לגבי רובא והוי ככוליה פסולת:

מפני מה אמרו וילון טמא מפני שהשמש מתחמם כנגדו.

וא"ת והא צפרות המשכן אמר צפרק גיד הנשה (חולין דף 5: וס) דמקבל טומאה (ו) וקאמר) ושלש מאות כהנים ה וכו' וכן על גב דהאי טעמא לא שייך דהו ויש לומר דשאני פרכתו והאיל דמייקף כיפיי עלויה דארון הוא אהל מועדא ויהיה פסולת דאמר צפרק דאיל מועדא בולד הטומאה דאמר צפרק דאיל מועדא כולד פרכתו שטמא כולד הטומאה ומיירי צפרק דאיל מועדא דזו חזה דאי לאו הכי לא מטמו כלי וי"ל כיון שעשה אהל יש להם תורת כלי ומטמאים אף בולד הטומאה ועוד אומר הר"ר שמואל מאייציר"א כשהיו נושאים הפרכת ממקום למקום נותן הכלים לתוכה א"כ יש תורת כלי עליהם וזה"ל (ג) גרס יולן אסור ויש לפרש אסור לעשותו מכלאים מפני שהשמש מתחמם כנגדו וי"ל דלא אשכחנא צסום מקום לא בצרייתא ולא צמסנה דיהא אסור וילון מכלאים (ג) צשלמא טומאה אשכחנא כדתנן סדיו שהיה טמא מדרם ועשאו וילון טהור מן המדרם אבל טמא מגע.

(כלים פרק כ"ז מ"ט:)

אלא

שאינ תפורין גמי חזו לכסויי אלא ככלאים למאי חזו וכו' תימא חזו למימדך תותיה ו' והתניא ילא יעלה עליך אבל אתה יכול להציעו תחתך אבל אמרו חכמים אסור לעשות בן שמא תכרך לו נימא על בשרו וכ"ת דמפסיק מידי ביני ביני והאמר ר' שמעון בן פזי א"ר יהושע בן לוי אמר ר' יוסי בן שאול אמר רבי משום קהלא קדישא דבירושלים אפי' עשר מצעות זו על גבי זו וכלאים תחתיהן אסור לישן עליהם (ב) (משום שנאמר לא יעלה עליך) אלא בוילון והאמר עולא מפני מה אמרו וילון טמא מפני שהשמש מתחמם כנגדו

שנותן צד אחר צנייהס: אסור לישן עליהס. מדרבנן: צניילון. שראוי לפרסו כנגד הפתח: מפני מה אמרו וילון טמא. מקבל צסומאה ולא עשאוהו כא' ממחילות הצית שאינן מקבלות טומאה: מפני שהשמש מתחמם כנגדו. ממעטף בשוליו לפיכך יש תורת כלי עליו וכוון דמתחממים כנגדו אסור לעשותו כלאים:

ביצה פרק ראשון ביצה

רצא אמר. לעולם מה טעם קאמר וצקטנה נמי קאי וקאמר אין כותשין כלל ודרמינן עלה אבל כותשין כו': הא ל'. דלית לן עבדי דמזולזי: הא לכו. (א) דלית להו עבדי דמזולזי ועושין בגדולה ואומרים צקטנה עשינו: קליף להריה. לוהר מראיתו היה קלוף ולבן: **בתני' מדיח**. צמיס: **ושולה**.

מפרש צגמרא שולה הפסולת שאף למעלה כמו משישה צחציות (ע"ו) דף נו.) דהיינו נמי שנוטל חרצנים הצפיס ע"פ החציות: **גב' צד"א**. דשרו צ"ה ליטול פסולת ממש ולהשליך: מי איכא מאן דשרי. ואפי' לטלטלו והא צבילי ליה מיעוטא לגבי רובא והוה ליה ככוליה פסולת ולא חוי: **דנפיש צטרחה**. שישנו דק. והכי קאמר צד"א צזמן שטורח האוכל מרובה על של פסולת הוא דקא' אמרי צ"ה נוטל פסולת דמעטי צטרחה עדיף אבל אס טורח הפסולת מרובה על של האוכל דברי הכל כו': **ומליפין עליו מים**. ונותנים צו מים עד שצפיס על האוכל: **איפנה**. אוכל למעלה ופסולת למטה: **עפרה**. למטה מן האוכל: גילי. קש למעלה מן האוכל: **בתני' און משלחן**. דרוון איש לרעהו: **אלא טמא**. דבז המונח ואליו עשוי להניחו למחר כגון חמיכות צשר חמוכות לפני האורחים וכן דגיס: **אכל לא אס הסבואה**. שאינה ראויה היום שאין טומאים ציוס טוב שהיה לו לטוון מאתמול ולא צפיג טעמה: **ורבי שמעון מסייר כטבואה**. שמש א שצבלס צקדרה וכתשס צמכתסת קטנה: **גב' שלא יעשנו צטורה**. לא ישלח הדורון ע"י אנשים הרבה דלוושא מלתא ונראים כמוליכים למכור צסוק: **טלסא צגרי**. שלוחים עם מלתא מיני: **מאי**. מי אולינן צתר כל מין ומין ושרי כי היכא דיוכל לשלוח איש אחד עם כל מין זה בלא זה השתא נמי שרי אז דלמא השתא מיהא אוושא מלתא: **לודיום**. מאכל חטין: **רסינן**. מאכל העשוי מן העדשים: **בתני' משלחן כלים**. צגדים: **וסן לזורד המועד**. וצגמרא מפרש למאי חזו: **אכל לא סנדל** של עץ מרופה עור וממטרות קבועין צו שגרו חכמים עליו שלא לנעלו צשצת האוכל. דנישמיחא טרח ולא צבאסרס (שס). שמא הברד לוי צנימא על

בשרו. ומתחמם ופסיק רשא הוא (המפושח לחמיד כ"ז). **מכסף אור השלם**. א. את הקחי השמרו בדמתך לא תרביע כלאים שרך לא תורע כלאים בלגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך. ויקרא יט יט

מסורת הש"ס

(א) וצריסט ה: ושי"ג, (ב) שנת קמ"ז, (ג) בירושלמי ליתא צקטן, (ד) [שנת קמ"ז: ע"ש], (ה) רש"י צכ"ל, (ו) [ע' חוס' שנת קמ"ז: סד"ה שאוכל], (ז) [מוספת' פ"א], (ח) בירושלמי ליתא [קטניות], (ט) [מוספתא שס ע"ש], (י) [שנת ס:], (יא) צייל וצ"פ שאין לזורד המועד וכן הוצא צמתי' בירושלמי (וע' ביאור הגרי"א ל"ה סט. ממוי ס: (א) [ליחא ציומא וצממין], (ב) צס"א נוסף: בני צבל, (ג) צס"א נוסף: בני ארץ צשאל, (ד) צס"א: של צגדים, (ה) [צגדים כג], (ו) דאפילו פסולת יהיה אסור כ"ל, (ז) [צקאמר], (ח) גרס מפני מה אמרו וילן אסור כ"ל, (ט) וא"כ היך אמרו מפני מה אמרו מי כ"ה צמלטי צרסאות.

גיליון הש"ס

צגרא כלאים לבאי חזו. ע' ינמט דף ד ע"ה מוספת ד"ה דמתי:

לעיו רש"י

ק"ט. מעיל.

מוסף רש"י

בורר אוכל ואוכל המאכל יטול והפסולת ישאר צבלי (שבת ס"ב). בורר כדרכו. נוטל פסולת ומינה אוכל אס ליה (שס). מריח וישולה. מריך עליהס מים צבלי לבורר פסולתן (שס קס). בדי"א כשהאוכל מרובה על הפסולת. דאי שקיל אוכל מעט צטרחה (שס ס"ב). דברי הכל נוטל את האוכל. דנישמיחא טרח ולא צבאסרס (שס). שמא הברד לוי צנימא על בשרו. ומתחמם ופסיק רשא הוא (המפושח לחמיד כ"ז).

מוסף תוספות

א. ואם נתיר להם הקטנה יעשו העבדים בגדולה. צפקן ר"ד. ב. [ו]לבני בכל הותרה הקטנה ולא גורי קטנה אטו גדולה. ג. שנוטל הפסולת ממנו. רע"ב [מש] צמ עו. ד"ה אכל. ד. כי כן דרך ליטול ביד מה שהוא יותר מועד. שס. ה. חזי שאין הכוון יכול להתחמם שאסור הוא להשתמש בו וכו'. רע"ב. ו. שעשויה לאוהל כדאמרין בסוכה (דף ז: ו) וסכות על הארון דכיון לה מיכף עליוה דארוץ. מוס' הכא"ש חולין ז: ד"ה ושלם מות.

(א) כ"ל.

(ב) צ"ה צוספתא חטין לעשות מהן טסוקיות אסן צטעורים אילס חג"י דינן צגמלס ליתן לפני צהממו ואלוי דרבינו היה לו גירסא אחרת.